

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., ve věci **žalobce: R.M., nar. „X“, bytem „X“, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem** se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.12.2015, č.j. KrÚ 79850/2015/ODSH/14,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení věci:

Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl v souladu s ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále „s.ř.“), odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Pardubic (dále „správní orgán I. stupně“) ze dne 8.9.2015, č.j. OSA/P-952/15-D/36. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným:

- I. tím, že dne 5.5.2015 okolo 19:05 hodin při řízení motorového vozidla tov. zn. Iveco Daily 65 C, reg. zn. XY, jel na ulici Přeloučská u domu čp. 81 v obci

Staré Čivice rychlostí 71 km/h (po odečtené přípustné odchylky měřícího zařízení), čímž překročil v tomto místě nejvyšší dovolenou rychlost 50 km/h o 21 km/h, když tohoto přestupku se v období 12 po sobě jdoucích měsíců dopustil vícekrát, tedy v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále „zákon o silničním provozu“) v obci o více než 20 km/h, čímž spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f), bod 3. zákona o silničním provozu;

- II. tím, že dané vozidlo v danou dobu na daném místě (jak již uvedeno shora) nesplňovalo technické podmínky, kdy byl žalobce jako řidič vozidla stavěn hlídkou Policie ČR při silniční kontrole, která zjistila, že vozidlo má neplatné osvědčení o technické způsobilosti vydané stanicí měření emisí a technické kontroly, tedy v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno v § 125c odst. 1, písm. a) až j) zákona o silničním provozu, porušil povinnost stanovenou v hlavě II. tohoto zákona, konkrétně § 5 odst. 1 písm. a), když jako řidič užil vozidlo, které nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, ustanovením § 37 písm. c) zák. č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, čímž spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu;
- III. tím, že v danou dobu na daném místě (jak již uvedeno shora) jako řidič motorového vozidla tov. zn. Iveco Daily 65 C, reg. zn. XY nepředložil na výzvu policisty ke kontrole řidičský průkaz, tedy v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno v § 125c odst. 1, písm. a) až j) zákona o silničním provozu porušil povinnost stanovenou v hlavě II. tohoto zákona, konkrétně § 6 odst. 12, kdy jako řidič motorového vozidla na výzvu policistovi nepředložil doklad podle odst. 8 písm. a) policistovi ke kontrole, čímž spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.

Za uvedené přestupky byla žalobci uložena v souladu s ust. § 125c odst. 4 písm. e), odst. 5 zákona o silničním provozu a podle ust. § 11 odst. 1 písm. b) a § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále zákon o přestupcích), peněžitá pokuta ve výši 3.500 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 2 měsíců s tím, že žalobce je podle § 94a odst. 2 zákona o silničním provozu povinen odevzdat řidičský průkaz příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností do 5 pracovních dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí, jímž mu je vyslovena sankce zákazu řízení motorových vozidel. Na základě ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích byla žalobci uložena povinnost uhradit pašální náhradu nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.

Žalovaný odůvodnil žalobou napadené rozhodnutí tím, že správní orgán I. stupně vycházel při rozhodnutí ze spolehlivě zjištěných skutečností a žalobci bylo dostatečně prokázáno, že se daných přestupků dopustil, přičemž žalobce podal toliko blanketní odvolání, které přes řádnou výzvu nedoložil, čímž v podstatě určil rozsah přezkumu odvolacím správním orgánem. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce v zákonem stanovené lhůtě, dle

ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) žalobu ke zdejšímu krajskému soudu, jíž se domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, včetně předcházejícího rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Žalobní body:

Předně žalobce namítá, že měření rychlosti vozidla proběhlo v rozporu s návodem k obsluze měřicího zařízení, tudíž dle žalobce takový důkaz nelze použít, neboť příslušný ověřovací list stanoví, že přístroj lze k měření rychlosti použít jen za dodržení návodu k obsluze. Žalobce tvrdí, že nebyl použit program Archiv pro vytvoření výstupu z měření (fotografie), z čehož dovozuje, že došlo k manipulaci. Dále žalobce tvrdí, že měření bylo provedeno v zatáčce, což dovozuje z náklonu měřeného vozidla na fotografii. Žalobce předložil v žalobě výpočet poloměru zatáčky, když dle něj poloměr oblouku činí 1460 metrů. Žalobce k tomu uvedl: *„Křivost byla vypočtena následovně: Do snímku byla zanesena úseč v délce 146 metrů, pro zjištění přepočteného koeficientu. Délka této úseče byla rovněž zaznamenána v pixelové míře. Z poloviny této úseče byla vedena výška úseče, jejíž rozměr byl opět znám v pixelové míře a díky známému přepočtenému koeficientu byla spočítána i její metrová délka, která byla v následujícím výpočtu použita pro výpočet křivosti.“* Dále namítal, že k ustavení rychloměru jsou třeba dvě osoby, zatímco strážník D. měl službu dle úředního záznamu provádět sám.

Žalobce namítá nezákonnost výroku o vině z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, a to pro neurčitost popisu skutku, který je žalobci kladen za vinu, neboť není konkretizován skutek, kterého se žalobce měl dopustit opakovaně v období 12 po sobě jdoucích měsíců a není konkretizováno rozhodnutí, jímž byl žalobce za předchozí přestupek uznán vinným. Obdobné výtky vznáší žalobce proti zahájení správního řízení a proti předvolání k ústnímu jednání. Ve sdělení obvinění přitom nebyla uvedena sankce, která žalobci za přestupek, který mu byl kladen za vinu, hrozila. V důsledku toho nemohl žalobce řádně realizovat svoje právo na obhajobu podle čl. 40 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, neboť nemohl adekvátně vyhodnotit vážnost situace.

Dále žalobce namítá, že s ohledem na to, že v obci si zapíná tempomat a jezdí v souladu s právními předpisy, má za to, že fotodokumentace z měření byla pořízena v jiný den, kdy řídil vozidlo některý z jeho kolegů a následně byla fotodokumentace manipulativně upravena.

Pokud jde o neprokázání technické způsobilosti vozidla, namítá žalobce naprostou absenci právně kvalifikačních úvah ve vztahu k § 37 písm. c) zák. č. 56/2001 Sb., ač sám dodává, že správní orgán I. stupně uvedl, že má za prokázané, že vozidlo nebylo technicky způsobilé z provedené lustrace v registru vozidel. Dle žalobce zůstaly v tomto ohledu pochybnosti o jeho vině.

Dále žalobce sporoval údajné nepředložení řidičského průkazu na výzvu policistů, neboť správní orgán I. stupně vycházel z jednostranného důkazu (oznámení přestupku a úřední záznam). Žalobce tvrdí, že v duchu zásady *in dubio pro reo* měl být proveden výslech policistů. Dle žalobce přitom z oznámení přestupku nevyplývá, že řidičský průkaz nebyl předložen právě k výzvě policisty.

Žalobce ve vztahu ke všem přestupkům, které mu jsou kladeny za vinu, namítá, že nebylo prokázáno jeho zavinění, a to v rozporu s ustanovením § 3 s.ř., tedy rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jakož i žalovaného, jsou nezákonná.

Žalobce dále vznesl námitku nepřezkoumatelnosti uložené sankce. Za nepřezkoumatelnou považuje úvahu o tom, že žalobce vezl náklad (osobní vozidlo), neuvedl, podle které právní normy přihlédl k opakovanému přestupku. Výši výměry sankce považuje za nepřezkoumatelnou, neboť dle něj není odůvodněna. V rozhodnutí správního orgánu I. stupně přitom absentuje uvedení sankce, v daném případě počtu zaznamenávaných bodů za spáchané přestupky, a to v rozporu s ustanovením § 77 zákona o přestupcích. Žalobce se v této otázce dovolává usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 26.10.2015, č.j. 6As 114/2014-69. Dále namítá, že mu mohl být uložen zákaz řízení motorových vozidel toliko skupiny C, neboť právě při řízení tohoto vozidla přestupek spáchal, jak vyžaduje ustanovení § 14 odst. 1 zákona o přestupcích.

Žalobce tvrdí, že se správní orgán I. stupně nezabýval materiální stránkou přestupků.

Žalobce namítá, že mu k jeho žádosti nebyla poskytnuta informace o oprávněné úřední osobě, která bude rozhodovat o jeho podaném odvolání, a to v rozporu s ustanovením § 15 odst. 4 správního řádu. Žalobce tak byl údajně zkrácen na svém procesním právu, neboť nedoplnil dovolání, když si nebyl jist, že o něm nebude rozhodovat nestranná úřední osoba. Žalované rozhodnutí pro něj bylo překvapivým, neboť bylo vydáno, aniž byl zpraven o oprávněné úřední osobě.

Konečně žalobce namítá, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně absentuje forma zavinění, a to v rozporu s ustanovením § 77 zákona o přestupcích, což může mít vliv z pohledu možné změny v bodovém hodnocení přestupků právě s ohledem na formu zavinění spáchaných přestupků.

Vyjádření žalovaného:

Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na skutkovém zhodnocení a na právním názoru, jak bylo prezentováno v žalobou napadeném rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím správního orgánu I. stupně a navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

Posouzení věci krajským soudem:

Krajský soud po zjištění, že byla žaloba proti pravomocnému rozhodnutí žalovaného podána oprávněnou osobou (§ 65 s.ř.s.), v zákonem stanovené lhůtě (§ 72 odst. 1 s.ř.s.) a po zjištění, že je žaloba přípustná (§ 68 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů /§ 71 odst. 1 písm. d) a § 75 odst. 2 s.ř.s./ a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při přezkoumávání rozhodnutí přitom zdejší soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Z obsahu správního spisu zjistil krajský soud následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

V oznámení přestupku Policie ČR ze dne 5.5.2015, které zpracoval nstržm. Ing. P. D., je uvedeno, že žalobce je podezřelý ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, když porušil ust. § 18 odst. 4 téhož zákona, neboť uvedeného dne řídil „NAP IVECO DAILY“ v obci Staré Čivice ul. Přeloučská u čp. 81 (sil. I/2) rychlostí 74 km/h. Dále je zde uvedeno, že se dne 14.3.2015 dopustil stejného přestupku překročení rychlosti a dále, že nepředložil řidičský průkaz a tím porušil § 6 odst. 8 písm. a) zákona i silničním provozu a dále, že k jízdě užil motorové vozidlo, u kterého skončila platnost technické prohlídky dne 17.12.2014, čímž porušil ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu.

Podle oznámení (odevzdání) přestupku (věci) sepsaném dne 5.5.2015 na místě samém, které je podepsáno nstržm. In. P. D. a prap. M. Š, nepředložil žalobce řidičský průkaz, překročil povolenou rychlost 50 km/h o 21 km/h (po odečtení odchylky), když jel rychlostí 74 km/h (71 km/h po odečtení odchylky) a dále je zde uvedeno, že platnost technické prohlídky vozidla skončila dne 17.12.2014. Z uvedeného oznámení rovněž vyplývá, že žalobce, který byl v řidiči ztotožněn na základě občanského průkazu, se k přestupkům nevyjádřil a odmítl sepsané oznámení podepsat. Z úředního záznamu sepsaného dne 5.5.2015 nstržm. Ing. P. D. se podává, že řidič jel ve vozidle sám a dále byly tímto záznamem potvrzeny okolnosti uvedené v listinách zmíněných shora.

Z fotodokumentace z měření provedeného dne 5.5.2015 je zjevné, že vozidlo reg. zn. XY vezlo náklad, a to osobní vozidlo, přičemž je na fotografii jako změřená rychlost měřeného vozidla uvedena hodnota 74 km/h, čas 19:05:15, dne 5.5.2015. Fotografie je zcela zřetelná, zřetelná je i reg. zn. vozidla, z fotografie není patrné, že by se jednalo o zakřivený úsek. Dále je ve správním spise založena evidenční karta řidiče, podle které se žalobce dne 14.3.2015 dopustil překročení rychlosti v obci, když mu byla naměřena rychlost vozidla 73 km/h, rozhodnutí Městského úřadu Přelouč č.j. MUPC 4931/2015 nabylo právní moci dne 14.3.2015. Podle karty vozidla reg. zn. 3E 36333 byla pravidelná technická prohlídka platná od 17.12.2014.

Ve správním spise je založeno potvrzení o proškolení nstržm. Ing. P. D. a o způsobilosti obsluhy k ovládání měřiče rychlosti RAMER 7CCD. Dle ověřovacího listu autorizovaného metrologického střediska RAMET a.s. se sídlem Kunovice, ze dne 9.6.2014 byla platnost ověření použitého rychloměru stanovena do 8.6.2015, tedy v době provedeného měření dne 5.5.2015 bylo ověření platné. Dále je ve správním spise založen návod k obsluze použitého rychloměru.

Zahájení správního řízení ve věcech uvedených přestupků a předvolání k ústnímu jednání bylo žalobci doručeno poštou formou náhradního doručení dne 17.8.2015, přičemž sdělení obsahuje jak vymezení skutků, právní kvalifikaci, tak rozsáhlá poučení o procesních právech obviněného z přestupku. Ve správním spise je rovněž založeno rozhodnutí Městského úřadu Přelouč č.j. MUPC 4931/2015, které nabylo právní moci dne 14.3.2015.

Dne 1.9.2015 se konalo ústní jednání, k němuž se žalobce bez řádné omluvy nedostavil. Při tomto jednání byly čteny litiny obsažené k věci ve správním spise, jak jsou specifikovány shora.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání výše specifikovaných přestupků, přičemž uvedený správní orgán svoje rozhodnutí opřel o

oznámení přestupku sepsané na místě samém, o fotodokumentaci z provedeného měření, o ověřovací list a o evidenční kartu řidiče. Správní orgán prvního stupně se zabýval druhem a výší ukládané sankce (str. 5 rozhodnutí), přihlédl k tomu, že se jednalo o nákladní vozidlo s nákladem, v čemž spatřil zvýšené riziko pro ostatní účastníky silničního provozu v důsledku snížené manévrovatelnosti či prodloužení brzdné dráhy. Při stanovení druhu a výše sankce přihlédl k opakovanému páchání přestupků (dne 16.12.2014 a dne 14.3.2015).

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne prostřednictvím zmocněnce Ing. M. Jaroše blanketní odvolání, v němž uplatnil žádost o sdělení oprávněné úřední osoby, které ani po výzvě učiněné v souladu s ust. § 37 odst. 3 s.ř. a doručené zmocněnci dne 16.10.2015, nedoplnil.

Žalobce ani jeho právní zástupce se bez omluvy neúčastnili jednání soudu, ač na projednání věci žalobce v žalobě trval.

Krajský soud se po přezkoumání napadeného rozhodnutí zcela ztotožňuje s právním názorem žalovaného vysloveným v jeho rozhodnutí i s právním názorem vysloveným v rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Smyslem soudního přezkumu není podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody s názorem soudu a odůvodněním napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění, jak již setrvale rozhoduje NSS (viz např. rozsudek NSS ze dne 27.7.2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130, dostupný na www.nssoud.cz).

Krajský soud dále k jednotlivým žalobním námitkám uvádí:

Předně se poukazuje na ustanovení § 3, 50 odst. 4 s.ř., z nichž správnímu orgánu vyplývá povinnost prokázat skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, přičemž správní orgán hodnotí podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. V řízení o přestupcích se tak uplatní zásada oficiality, tedy důkazní břemeno je primárně na správním orgánu. Avšak pokud je tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal. Jakákoliv ničím nepodložená spekulativní námitka či hypotéza ze strany přestupce nemůže vyústit v nepřiměřené dokazování za účelem vyvrácení jakýchkoliv spekulativních hypotéz, to by totiž vedlo ke zcela absurdním procesním situacím (viz rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3As 9/2013-35). Obdobně byl takový právní názor vysloven v usnesení NSS ze dne 3.3.2016, č.j. 10 As 24/2015-58, bod 34: *„Požadavek zjištění stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti dle § 3 nyní platného správního řádu, zahrnuje povinnost správního orgánu opřít své rozhodnutí o důkazy, které poskytují dostatečný, ucelený a logický obraz pro věc podstatných skutečností. S takto zjištěným stavem musí být seznámen účastník správního řízení, který má možnost vyjádřit důvodné pochybnosti a dosáhnout tak zjištění stavu, který je již z jeho hlediska dostatečný pro vydání rozhodnutí. Pokud by správní orgán vyslovené pochybnosti neodstranil, pak by zjevně porušil povinnost zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Je však zcela nereálné stanovit správnímu orgánu povinnost zjistit a popsat stav věci tak, aby rozhodnutí obsahovalo odpovědi na všechny případné a nevyslovené otázky či subjektivní pochybnosti.“*

V dané věci přitom žalobce na místě spáchání přestupku ani v průběhu správního řízení o přestupku nespороval žádným konkrétním tvrzením, že by přestupky, které mu jsou kladeny za vinu, nespáchal, naopak zůstal zcela pasivní. Tento jeho postoj, kdy veškeré

námítky uplatnil výlučně až v žalobě, považuje krajský soud za účelovou procesní strategii. Žalobce byl přitom zastoupen obecným zmocněncem M.J., o němž je soudu z úřední činnosti známo (např. sp.zn. 61A 2/2016), že opakovaně zastupuje přestupce ve správních řízeních o přestupcích spáchaných v dopravě, tedy je osobou jistě znalou dopadající právní úpravu, tedy osobu, které nic nebránilo v tom, aby žalobci pomohla řádně uplatnit odvolací námítky proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Pokud jde o překážku neoznámení oprávněné úřední osoby, tu krajský soud z pohledu doplnění blanketního odvolání považuje za zcela nedůvodnou, jak bude ještě rozvedeno níže. K tomu lze ještě doplnit, že usnesením NSS ze dne 3. 3. 2016, č. j. 10 As 24/2015 – 58, byla rozšířenému senátu postoupena k posouzení otázka, zda je krajský soud v případě, kdy byl stěžovatel v řízení ve věcech správního trestání pasivní (podal blanketní odvolání), povinen připustit jakákoliv tvrzení zpochybňující skutkový stav, a to včetně tvrzení neuplatněných v průběhu správního řízení.

Tedy jestliže v dané věci, jak je obsahem správního spisu prokázáno, rozhodl správní orgán I. stupně a žalovaný takové rozhodnutí potvrdil, na základě fotodokumentace z měření, která vykazují zřetelnost a jednoznačnost pořízeného obrazu i změřené rychlosti bez náznaku měření v zatáčce, dále na základě zjištění z ověřovacího listu a z potvrzení o proškolení obsluhy měřícího zařízení nstržm. Ing. P. D., že měření bylo provedeno platně kalibrovaným měřičem a k tomu způsobilou osobou a na základě oznámení přestupku sepsaného na místě samém podepsaného dvěma (nikoliv jedním) zasahujícími policisty, z něž se podává, že žalobce neuplatnil žádné námítky proti změřené rychlosti ani proti zjištění o technické nezpůsobilosti vozidla a dále, že tento nepředložil řidičský průkaz, přičemž oznámení přestupku odmítl podepsat, a konečně rovněž na základě evidenční karty řidiče a předchozího pravomocného rozhodnutí o přestupku za překročení rychlosti v obci (uvedeno shora), pak krajský soud nevidí žádnou rozumnou pochybnost, proč by snad provedené dokazování neměl považovat za zcela dostatečné a ucelené a výsledky provedeného dokazování za zcela průkazné ve vztahu k přestupkům, které byly žalobci kladeny za vinu. Jinak řečeno, za situace, kdy se žalobce neúčastnil bez řádné omluvy ústního jednání, neuplatnil tedy v řízení před správním orgánem I. stupně ani později v odvolání žádné konkrétní námítky proti zjištěnému skutkovému stavu věci ani konkrétní námítky proti nestrannosti zasahujících policistů, pak jeho žalobní námítky zejména směřující proti skutečné totožnosti řidiče a proti řádnému změření rychlosti vozidla, kdy mělo být údajně manipulováno s fotodokumentací, zůstávají zcela v rovině toliko účelového zpochybnění, které nemohlo v dané věci vzbudit důvodné pochybnosti o přestupkovém jednání, které bylo naopak podloženo dostatečnými podklady.

Pokud jde o předložený údajný výpočet tvrzeného zakřivení úseku pozemní komunikace, v němž mělo být vozidlo žalobce změřeno, pak je třeba zdůraznit, že žalobci nebyl znám zcela přesný údaj o místě měření měřícího vozidla a přesný údaj umístění vozidla, v němž byl zabudován přístroj, kterým bylo měření provedeno, nadto žalobce vycházel z mapových údajů z místa měření, když není znám jejich původ, autentičnost ani spolehlivost, tedy přetrvává pochybnost o tom, zda žalobce měl k dispozici dostatečně přesné podstatné údaje pro odborné technické zhodnocení toho, zda měření bylo provedeno řádně v rovném úseku tak, jak má na mysli návod k obsluze použitého měřícího zařízení RAMER 7CCD. Krajský soud přitom takovými podklady (mapka a výpočet) důkaz při jednání soudu pro zjevnou nadbytečnost neprováděl, když jím měla být prokazována technická stránka věci, nikoliv právní, neboť s ohledem na to, že není zpracován osobou odborně způsobilou k podání posudku v oboru metrologie a silničních měřících zařízení, nýbrž jedná se toliko o laický náhled žalobce či jiné neuvedené osoby, by pro svoji povahu dle názoru krajského

soudu a pro zjevnou účelovost nemohl vnést do řádně zjištěného skutkového stavu věci důvodné pochybnosti. Tento názor je podpořen rozsudkem NSS č.j. 5 As 173/2015 - 43 ze dne 25.2.2016: „Pokud jde o samotný popis měření silničním radarovým rychloměrem RAMER 10C, z napadeného rozsudku vyplývá, že krajský soud vycházel z toho, že uvedené měřicí zařízení bylo schváleno rozhodnutím o autorizaci Ramet C. H. M. a.s. vydaným Úřadem pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví (str. 10 rozsudku). Přitom platí závěr vyslovený Ústavním soudem v usnesení ze dne 1. 6. 2011, sp. zn. IV. ÚS 868/11, kde se uvádí: „Specifikace přístroje či metody měření rychlosti je tedy otázka technická a nikoliv právní. Pro účely právních vztahů je přitom postačující stanovení povinnosti orgánům veřejné moci používat měřicí přístroje pracující s deklarovanými veličinami a jejich jednotkami, jak je upraveno v zákoně č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů. Úprava principu nebo způsob měření, případně dokonce typu či modelu měřicího přístroje v právním předpisu, by odporovala požadavku, aby právní normy upravovaly pouze právní vztahy adresátů právních předpisů“.

Nadto je namístě připomenout, že měření bylo provedeno měřicím zařízením typu RAMER 7 CCD, k němuž se NSS již vyjádřil v tom smyslu, že pokud dojde k měření v rozporu s návodem, pak bude výsledek měření anulován, viz např. rozsudek NSS ze dne 27.4.2016, č.j. 7 As 10/2016 - 47: „Pokud stěžovatel vytýkal krajskému soudu závěr, že v případě neúspěšného výsledku ověření správnosti měření by došlo k anulaci výsledku měření, konstatuje Nejvyšší správní soud, že tento závěr učinil krajský soud na základě návodu předmětného měřicího zařízení RAMER 7CCD (bod 2. 3. návodu, který je založen v soudním spisu). Z návodu vyplývá, že v případě neúspěšného výsledku ověření správnosti měření by došlo k anulaci výsledků měření a výsledek měření by se na displeji vůbec nezobrazil. K této problematice srov. též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16.1.2013, č. j. 3 As 82/2012 - 27, či ze dne 4.12.2013, č. j. 1 As 83/2013 - 60. V posledně označeném rozsudku se uvádí, „Pokud byla rychlost vozidla stěžovatele rychloměrem zaznamenána, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze.“ Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem i v tom, že návod k obsluze požaduje umístění vozidla s měřičem ve vodorovné poloze přibližně v úrovni vozovky, nikoliv naprostou výškovou shodu s úrovní vozovky.“

Ohledně zhodnocení případné důkazní hodnoty uplatněného výpočtu lze obdobně odkázat na právní názor NSS vyslovený dne 1.9.2016 v rozsudku č.j. 10 As 68/2015 – 34: „Důkaz „odborným posudkem“ krajský soud odmítl provést, neboť zákonnost průběhu měření byla podle něj dostatečně prokázána a důkaz „odborným posudkem“ by tak byl nadbytečný. Nadto krajský soud zpochybnil věrohodnost zmíněného posudku a odbornou kvalifikaci jeho autora, jenž není evidovaným soudním znalcem z oboru dopravy, přičemž přihlédl také k vyjádření žalovaného, podle něhož je posudek založen na nepřezkoumatelném postupu.“

Tedy žalobní námitka směřující proti provedení rychlosti měření byla vyhodnocena jako zcela nedůvodná a účelová.

Pokud jde o námitku nedostatečné konkretizace skutku v důsledku neuvedení předchozího přestupku včetně pravomocného rozhodnutí, jehož se měl žalobce dopustit v předcházejících 12 po sobě jdoucích měsících, pak je třeba zabývat se tím, čeho má být řádným vymezením skutku docíleno. Je přitom nepochybné, že skutek má být vymezen řádně z toho důvodu, aby nemohlo dojít k jeho opakovanému postihu, jak stanoví právní zásada *ne bis in idem*. V tomto ohledu pak nutno konstatovat, že skutek, jak jeho vymezení uvedeno shora v úvodní části rozsudku (dne 5.5.2015 okolo 19:05 hodin při řízení motorového vozidla

tov. zn. Iveco Daily 65 C, reg. zn. XY, jel na ulici Přeloučská u domu čp. 81 v obci Staré Čivice rychlostí 71 km/h) byl řádně vymezen, neboť je zcela dostatečně vymezen místně, časově i způsobem spáchání. Tedy nedostatek spočívající v neuvedení konkrétního přestupku v 12 posledních po sobě jdoucích měsících nemůže vést k nezákonnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ani potvrzujícího rozhodnutí žalovaného.

Obdobně za účelovou námitku a z hlediska možného prolomení zákonnosti žalovaného rozhodnutí nezpůsobitou vadu považuje krajský soud tu okolnost, že ve sdělení obvinění nebyla uvedena sankce, která žalobci za přestupek, který mu byl kladen za vinu, hrozila, když žalobce tvrdí, že v důsledku toho nemohl řádně realizovat svoje právo na obhajobu podle čl. 40 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, neboť nemohl adekvátně vyhodnotit vážnost situace. Z průběhu správního řízení o přestupku vyplynulo, že žalobce si zvolil obecného zmocněnce, avšak i přes uplatnění tohoto procesního práva zůstal zcela pasivní. Krajský soud proto neuvěřil tvrzení žalobce, že v případě znalosti hrozící sankce by aktivně využíval svoje procesní práva. Nadto, jak již uvedeno, osoba zmocněnce žalobce je osobou znalou agendy přestupků v dopravě. Tedy ani tato žalobní námitka není z hlediska posouzení zákonnosti žalovaného rozhodnutí důvodná.

Pokud jde o údajné neprokázání technické způsobilosti vozidla, když žalobce namítá naprostou absenci právně kvalifikačních úvah ve vztahu k § 37 písm. c) zák. č. 56/2001 Sb., k tomu lze uvést, že z karty příslušného vozidla založené ve správním spise je prokázáno, že vozidlo skutečně dne 5.5.2015 nemělo platnou technickou prohlídku (platnost do 17.12.2014). To je obsaženo v odůvodnění správního orgánu I. stupně (str. 4,5) Tedy, jestliže byl obstarán takto jednoznačný a žalobcem dosud nezpochybněný důkaz, pak není třeba rozvinutých právních úvah, nýbrž plně postačuje v rozhodnutí (ve výroku rozhodnutí) správního orgánu I. stupně obsažená právní kvalifikace. Tedy ani tato námitka nemá vliv na zákonnost žalovaného rozhodnutí.

Pokud jde o námitku, že z oznámení o přestupku sepsaného na místě samém nevyplývá, že byl žalobce vyzván k předložení řidičského průkazu, pak ji nelze na základě obsahu správního spisu, a to právě na základě onoho oznámení a na základě žalobcovy nečinnosti, považovat za jinou, než účelovou. Žalobce byl totiž přítom a mohl reagovat, když tento přestupek byl do oznámení o přestupku uveden. Žalobce tvrdí, že v duchu zásady *in dubio pro reo* měl být proveden výslech policistů. Taková potřeba však reálně v průběhu správního řízení o přestupku nevyvstala, a to právě proto, že se žalobce k přestupku na místě nevyjádřil, tuto okolnost nespороval a neučinil tak ani v průběhu správního řízení.

Pokud jde o druh a výši uložené sankce, pak z rozhodnutí správního orgánu I. stupně (str. 5 rozhodnutí), vyplývá, že tento správní orgán přihlédl k tomu, že se jednalo o nákladní vozidlo s nákladem, což je zcela zřejmé z fotodokumentace z měření a v čemž spatřil zvýšené riziko pro ostatní účastníky silničního provozu v důsledku snížené manévrovatelnosti či prodloužené brzdné dráhy. Při stanovení druhu a výše sankce přihlédl k opakovanému páčání přestupků žalobcem (dne 16.12.2014 a dne 14.3.2015). Tedy, správní orgán I. stupně se dostatečně zabýval okolnostmi rozhodnými pro stanovení sankce a vyměření její výše. Právní úprava je přitom jednoznačně uvedena ve výroku rozhodnutí. Dále žalobce namítal, že mu mohl být uložen zákaz řízení motorových vozidel toliko skupiny C, neboť právě při řízení tohoto vozidla přestupek spáchal, jak vyžaduje ustanovení § 14 odst. 1 zákona o přestupcích. Toto ustanovení však uložení sankce spojuje s druhem činnosti, tedy s řízením v daném případě, nikoliv s typem vozidla.

K námitce žalobce týkající se nenaplnění materiálního znaku daného přestupku krajský soud uvádí, že přestupek má obecně formální a materiální znaky. Formální znaky se dělí na znaky obecné a na znaky typové. Typovými znaky jsou znaky skutkové podstaty (objekt, objektivní stránka, subjektivní, subjektivní stránka), obecnými pak věk, přičetnost a protiprávnost. Materiálním znakem přestupku je pak jeho společenská škodlivost, která spočívá v ohrožení nebo porušení zájmů a hodnot chráněných zákonem. Dle krajského soudu neobstojí obecná žalobní námitka, že se správní orgány nezabývaly materiální stránkou přestupku. Naplnění materiální stránky totiž bylo zcela prokázáno naplněním typových skutkových podstat dotčených přestupků, jak již uvedeno shora a jak vyplývá i z judikatury správních soudů, např. rozhodnutí NSS ze dne 14. 12. 2009, čj. 5 As 104/2008-45: „*Pokud se týče materiálního znaku, je třeba připomenout, že skutkové podstaty přestupků jsou formulovány tak, aby byly naplňovány v zásadě pouze skutky (činy), které jsou společensky škodlivé. V této souvislosti lze hovořit o typové nebezpečnosti (škodlivosti), která je vyjádřena formálními znaky přestupků a příslušnou sankcí, resp. její sazbou (rozpětím). Jinými slovy, jednáním, kterým naplňuje formální znaky určité skutkové podstaty, je zásadně naplněn znak materiální*“ (rozsudek NSS ze dne 6.1.2012, sp.zn. 5As 106/2011). „*Jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, tedy naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti.*“

Pokud jde o námitku nesdělení jména oprávněné úřední osoby, k tomu krajský soud uvádí, že takový postup, byť nebyl v souladu se zákonem (§ 15 odst. 4 s.ř.), nemohl žalobce poškodit na jeho procesních právech, když žalobce ani v žalobě neuvedl žádné okolnosti proti v době sepsání žaloby již jemu známé oprávněné úřední osobě, jak ostatně dovodil rovněž NSS v rozsudku ze dne 6. 10. 2016, č.j. 2 As 161/2016-52: „*Nejvyšší správní soud nepřistoupil ani na stěžovatelovu argumentaci, že mu bylo znemožněno účinně se bránit tím, že mu nebyla sdělena oprávněná úřední osoba. Stěžovatel podal blanketní odvolání, v němž zároveň požádal o toto sdělení. Správní orgán mu však následně zaslal výzvu k odstranění vad odvolání ve lhůtě 5 dnů s tím, že jej poučil, že za situace, nedoplní-li odvolání, bude toto postoupeno odvolacímu orgánu i bez doplněných náležitostí. Stěžovatel tak nemohl zůstat překvapen rozhodnutím žalovaného, nedoplnil-li sám odvolání, k čemuž byl řádně vyzván. Skutečnost, že mu správní orgán nesdělil oprávněnou úřední osobu, je sice pochybením, nemohlo však v stěžovateli vyvolat očekávání, že o odvolání nebude rozhodnuto. Tvrzení, že by případně podjatá úřední osoba mohla zneužít skutečnosti uvedené v doplnění odvolání, je nepodložená a neopodstatněná. Stěžovatel neuvádí, jakým způsobem by tato osoba mohla jeho tvrzení zneužít, a jeho tvrzení tak zůstává v poloze pouhé spekulace. Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že rozhodnutí žalovaného nebylo překvapivé, a tato námitka proto není důvodná.*“

Konečně žalobce namítá, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně absentuje forma zavinění, a to v rozporu s ustanovením § 77 zákona o přestupcích, což může mít vliv z pohledu možné změny v bodovém hodnocení přestupků právě s ohledem na formu zavinění spáchaných přestupků. Je však namístě připomenout, že tato povinnost je platná a účinná podle § 77 zákona o přestupcích ke dni 1.10.2015, zatímco rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo vydáno dne 8.9.2015, kdy platná právní úprava požadovala vyslovení viny ve výroku rozhodnutí, nikoliv uvedení konkrétní formy zavinění. Konečně pokud jde o námitku neuvedení sankce, tj. počtu bodů ve výroku rozhodnutí, pak takovou povinnost správními orgány právní úprava neukládá. Nelze ji dovozovat ani z žalobcem odkazovaného usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 30. 9. 2015, č.j. 6 As 114/2014-55, neboť takovou okolnost vyslovil rozšířený senát pouze ve

vztahu k právní úpravě *de lege ferenda* z důvodu vhodnosti, nikoliv jako povinnost vyplývající z platné právní úpravy.

Závěr a náklady řízení:

Krajský soud tak uzavírá, že se zcela ztotožnil se skutkovým hodnocením i právním názorem věci žalovaného vysloveným v žalobou napadeném rozhodnutí, resp. v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, dospěl k jednoznačnému závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení krajský soud rozhodl podle zásady úspěchu ve věci v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, takže mu právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Úspěšný žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení vzdal.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 26. října 2016

JUDr. Petra Venclová, Ph.D. v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Mgr. Lucie Marešová